

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00 Telephone: 51 465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Видав Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Р.б. Домі, на ро-ві вулиць Прічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗМ ТОМА МУРА.

В четвер, 28. березня виступив перед робітниками Галі-факсу, в Новій Скошії, президент канадського Трейдс енд Лейбор Конгресу, Том Мур, вірний слуга реакціонерів Американської Федерації Праці. В тому самому виступі він почав грати роль "великого інтернаціоналіста". Злучена діяльність американського робітництва, з якою не годиться новосформований Всеканадський Конгрес Праці, — каже Мур, — цілком природний. Перш всего, каже він, інтернаціональний капітал працює не звертаючи уваги на кордоні, ні національності і "коли робітники хочуть поставити себе на рівні з капіталом, то повинні робити це в той самий спосіб".

І чому-ж то Мур, стопроцентний гомперсеєць, нараз став таким великим інтернаціоналістом? Тому, що в Канаді сформувалася нова всекраєва трейд-юнійна організація, незалежна від Американської Федерації Праці. Певна річ, що ніхто з поступових елементів не буде заперечувати потреби найтіснішого співробітництва американських і канадських трейд-юній. Але що свою лекцію про конечність злучки робітників без ріжниць кордонів і національностей Мур повинен-би прочитати не Всеканадському Конгресові Праці, але Грнові та його Американській Федерації Праці, лідери якої відірвали її від Амстердамського Інтернаціоналу й кажуть, що Америка для американських капіталістів. Мурів "інтернаціоналізм" також до того самого зміряє.

Друге, що характерного сказав в цій своїй лекції Мур, це те, що канадське робітництво повинно триматися осторонь від політики. Чому? Коли капіталісти лущаться інтернаціонально, то Мур каже, що так само повинні лущитися й робітники. Коли-ж капіталісти лущаться й боряться політично й тільки через те мають змогу панувати над робітниками, то Мур каже, щоб робітники стояли геть від політики. Коли вже вчиняє від капіталістів, то вчиняє боритися не тільки економічно, але й політично. Тому то й злучний є Мурів "інтернаціоналізм".

Третє, що аж надто характерне сказав Мур, це те, що безробітні повинні йти на фарми й ставати фермерами й щоб уряд давав їм таку саму допомогу, яку дає імігрантам. Не входимо ми в те, чи це буде раціональне вирішення справи безробіття, але знову такі зазначення: уряд всеж таки безробітних на фарми не повинен і забезпечення їм там не дає. Значить, робітники повинні це виборювати від уряду. Уряд — сила політична. Якщо-ж робітники виборять від уряду такі закони чи привілеї, коли сам Мур закликає робітників не вмішуватися в політику? Так реакційні робітничі лідери крутять голови робітникам. І це робітники, які їх слухають. Слухають і не розуміють, що Мури є вірні слуги капіталу.

КАНАДА, АНГЛІЯ Й ЗЛУЧ. ДЕРЖАВИ.

Від кількох днів провадиться в канадському парламенті дискусія над правовим положенням Канади та над взаємовідносинами між нею й Великою Британією. Питання ставиться: чи Канада є залежна від Великої Британії, чи після імперіальної конференції, що відбулася в осені минулого року в Лондоні, Канада є незалежною країною.

Імперіальна конференція всіх прем'єрів Великої Британії й доміній рішила, що доміній є рівні країни своїми правами з Великою Британією. На цій імперіальній конференції прем'єри Австралії й Нової Зеландії були проти надавання домініям рівних прав із злучним королівством, певна річ, що не був за цим і прем'єр Болдвін, але проте прийшлося уступити. Нащо вже такі домінії, як Канада й Полуднева Африка, сильні, надто розвинені індустріально, провадять велику торговлю, видірюють свою власну сильну буржуазію й так би сказати, підпадаючи загально-британським законам — розвинулися у великі самостійні одиниці. Ірландія, що домагалася також рівних прав, знала і своєї довгої боротьби за них.

Отже рівність британських доміній проголошено, але взаємовідносини в подробицях не установлено. Так ото тепер в канадському парламенті саме й дебатується, що-ж зараз уявляє собою Канада: самостійну країну у вільному союзі з британською імперією, чи британську домінію? Коли вільну країну, то як-же тепер бути з Бритиш Норт Америка-Актом? Коли тільки почала дебатуватися ця справа в парламенті, провідник консерватів вже налякався. Але й консервати нині не ті вже, що були підчас останніх домініяльних виборів. Ось перед консервативним клубом молодих жінок у Вінніпегу виступив на днях В. МекКардін, який сказав, що наближається політична зміна Канади. Він признав, що політичні зв'язки між Канадою а Великою Британією зараз дуже слабкі й внесення Канаду вжитиме з Великою Британією лише література й торгівля.

Ліберальний посол домініяльного парламенту з полудневого Вінніпегу Дж. Т. Торсон, дебатуючи в парламенті, сказав, що для того, щоб здійснилися обіцянки імперіальної конференції, Канада мусить дістати такі права:

- 1. Канада повинна бути звільнена від контролю й зверхности британського парламенту.
2. Канадський парламент повинен мати право переводити екстериторіальні закони (про свої відносини з іншими країнами).
3. Канада повинна мати повне право руководити своїми законами після своїх банків і заборонити звертатися до Приві Кавінля (королівської ради в Лондоні).
4. Канада повинна мати право виправляти свою конституцію без зголошування до британського парламенту.
Це говорять видатний ліберал, професор Торсон, знаток законів конституції.

Робітничий посол, Вудсворт, сказав, що після теперішніх законів канадський горожанин перестає ним бути, коли він від'їхав три милі від берегів Канади в дорозі до Австралії. Він тоді стає британським горожанином, отже домагається усушення цієї нерівності.

Е. Дж. Гарланд, фермерський посол з Бов Ривер, Алта, сказав, що Канада бореться за самостійність ще з перед часів конфедерації.

Такою мовою заговорила тепер канадська буржуазія, мовою, за яку кілька років тому назад зробили-б зрадником держави того, хто нею говорив би.

Тимчасом в буржуазних колах Англії неспокій. Там боїться, що отак можна Канаду втратити взагалі й то ще й на користь Злучених Держав. Редактор і властитель газети "Спектатор", Евелін Вренч, помістив статтю в газеті "Таймс", найбільшій буржуазній газеті в Англії, в якій каже, що протягом десяти літ Канаду заберуть Злучені Держави. Він заявляє, що йому це сказав видатний Канадєць, який знає, що говорить. Щоб врятувати Канаду для Великої Британії, Вренч радить, щоб прем'єр Великої Британії перебрав всю справу еміграції з Великої Британії до Канади з рук доміній й віддав її в руки пів тизина найвидатніших людей Англії з інструкціями, як треба розпреділяти еміграцією по цілій імперії. Є це не власна ідея Вренча, але генерала салвейшен армії Бута. Обидва ці "державні мужі" кажуть, що Англія витрачає мільони фунтів стерлінгів на допомогу безробітним і було-б багаторазово, коли-б за ці гроші вивести безробітних з Англії до доміній. Цим було-б убито два зайці: і безробітних можна спекатися з Англії й забезпечити за Великою Британією вірність доміній. Ми не подаємо тут своїх міркувань — що до цієї справи, лише зазначуємо, що поки буржуазія доміній шукає виходу на самостійний шлях, англійській буржуазії не спиться спокійно. В слідуочому числі "У.Р.В." ми вмістимо по цьому питанню дуже цікаву статтю з харківського "Комуніста".

"ЧИ НЕ ТОЙ ТО МИКИТА, ЩО ЗАДРІПАНА СВИТА".

Шаповал Микита-вже в Нью Йорку. Причавал слідом за Керенським. З меншою допомогою й зовсім без сенсації для американців (бо не належить до "пануючої нації"), але все-ж таки приїхав Микита. Чого приїхав Микита до Америки? Бо дійшло в Празі до того, що "ані сюди Микито, ані туди Микито". Дим про скорий упадок радянської влади розвіявся, "батько" Масарик, перестав виплачувати "подушечку" й "великий український діяч" остався без діяльності. Бездіяльний діяч! Положення чисто есерівське.

Але, як то кажуть: "як бог не попустиш, то свиня не з'їсть". Примандрував до Праги "на відвідини родини" Мирослав Січинський. Також діяч, але з таким широким полем діяльності, що нічого на нему відіти не може. І Мирослав з Микитою рада в раду — вранді "Плюнь, Микито, на хвіст Масарикові й мандруй в Америку. Я, Мирослав, буду мирславити, ти будеш микитити, а дурні найдуться — проживем".

Примандрував Микита до Нью Йорку й зараз-же дав "першу публичну лекцію". А публіка-ж в Нью Йорку чисельна, чисельна. Крім того Нью Йорк має ще й "окрестности", для якого і яких, читаємо в російській газеті, "Русский Голос" — з рамени "Товарищества им. М. Драгомирова" "известный украинский писатель и деятель М. Ю. Шаповал будет говорить первый раз в Америке про десятилетие великой революции на Украине".

Прочитавши це оголошення, не так здивувала нас "перша лекція" Шаповала, як оте товариство Драгомирова, що ото від його імені Микита виступає. Драгомиров — був колись такий генерал в Києві. Навіть казали "днорал", "головкомандуючий вивеского воєнного округу", "собиранель земель русских", "генерал-адьютант его императорского величества", а не яканебудь свиня. І коли ото він, отой ідно-рало, став шефом "Первого отдела организации Оборони Украины"?

І що то за організація "оборони України"? Та, як довідуюмося з преси, навіть "сам генерал-губернатор" Драгомиров не зробив сенсації для Шаповала. На його "першій лекції", в салі, що вміщає півтори тисячі осіб, було присутних 82 особи.

Бо знають люде, що це той самий есерівський Микита, багано петлюривщини якого задріпана свита.

ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ ЗАТОНСЬКИЙ.

На недавньому пленумі ЦК. Компарті України т. В. Затонського вибрано головою Центральної Контрольної Комісії Компарті, а пізніше ВУЦВК признав т. Затонського на Народного Комісаря Робітничо-Селянської Інспекції. 1913 року т. Затонського запрошено на катедру фізики до Київського Політехнічного Інституту. Проте недовго залишався тов. Затонський серед педагогів вищої школи. Бувши з 1905 року в організації РСДРП, т. Затонський перед лютевою революцією вступає до партії більшовиків і цілком віддається революційній роботі. За царату т. Затонського кілька разів арештували: підчас Жовтневих революцій він бере активну участь у революційних подіях: його висувують на відповідальні пости. В листопаді 1917 року т. Затонського вибрано до складу першого радянського уряду України, як народного секретаря в справах освіти. В січні 1918 року, тов. Затонський, як член Раднаркму РСФРР, бере участь у виданню декрету про організацію Червоної армії. 1918 року він стоїть на чолі повстанських частин, що боролися проти Скоропадського й Петлюри. Цього-ж 1918 року тов. Затонський входить до складу уряду УСРР, як нарком освіти. 1919 року тов. Затонський у складі Всеукраїнського Ревкому, і тут він бере активну участь у військовій боротьбі проти Денікіна, як член Реввійськради XII. армії.

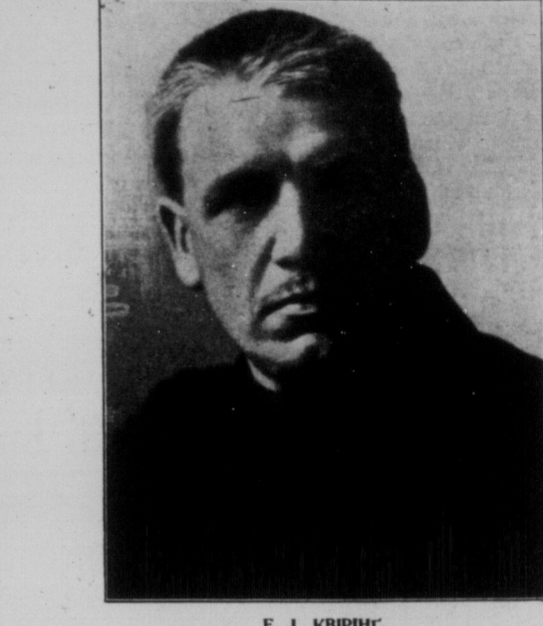
В. П. ЗАТОНСЬКИЙ. Народий Комісар Робітничо-Селянської Інспекції УСРР.

1920 року, підчас війни з Польщею, тов. Затонський був за голову Галицького Ревкому. В 1920 — 1921 р. тов. Затонський бере активну участь у знищенні бандитизму на Україні. 1921 року, підчас кривотавського повстання, він був активним учасником боротьби за Кривотав. Коли країна перейшла до мирного будівництва 1922 року, тов. Затонський — голова Вукопспільки. 1923 року його признають на Наркома Освіти України, а через рік він знову повертається до військової роботи і його признають на

члена Реввійськради Української Військової Округи. Тов. Затонський — член ВУЦВК всіх скликань, член президії ВУЦВК, член президії Союзного ЦВК, член Ради Національностей. 1918 року його вибирають на члена ЦК К.П. (б)У., яким він залишається й досі. Дев'ятий всеукраїнський з'їзд КП(б)У вибирає тов. Затонського на секретаря ЦК К.П. (б)У. і на члена Політбюро. За його провідну роботу в Червоній армії його нагороджено орденом Черв. Прапору.

ГОЛОВА ПРАВЛІННЯ ДНІПРЕЛЬСТАНУ ТОВ. Е. І. КВІРІНГ.

Найбільше будівництво в Радянському Союзі, яке тепер починається, це будівництво великої гідроелектричної станції на Дніпрових порогах. Ми вже кілька разів писали про це в "Укр. Роб. Вістях". Після електрофікації, затвердженої у 1921 році, як виявилось реальний. За другим п'ятирічним, виходить, буде виконано вчасно весь намечений десятирічний план електрофікації країни і це подвоєне чи-

Е. І. КВІРІНГ, голова правління Дніпрельстану.

Головою правління цілого будівництва назначено т. Е. І. Квірінга, одного з організаторів Комуністичної Партії (б)України та її довгочасного генерального секретаря. Останніми часами т. Квірінга було переведено на відповідальне становище до союзного уряду, а тепер призначено головою правління по будівництву Дніпрельстану. На пленумі ЦК. Комуністичної Партії (б) України в Харкові т. Квірінг виступив з широким докладом про Дніпрельстан і заявив, що "Дніпровська станція входить до 10-тирічного плану електрофікації нашої країни, ухваленого ще в 1921 році. Той факт, що ми починаємо будувати дніпровську станцію у шім році, дає певність, що будівництво цієї станції закінчиться протягом призначеного за планом електрофікації країни, себ-то до осені 1931 року.

СКАЛКИ ЖИТТЯ.

Ще про собаче життя. В Парижі, в ділянці Сент Огюстен, відкрито інститут собачої краси. Доктор Мері, директор цього собачого інституту, так його улаштував: в сімх кімнатах того інституту поставлені невеликі ванни з гарячою й холодною водою, парові апарати для осушування собак після того, як скупаються.

Тут-же собачий "барбер" з нагрітими інструментами для закручування собачої шерсті, ветеринар і манекерістка, яка обрізує й малює собачі нігті. Платня за обслуговування залежить від росту собаки: великому собачі і з довгою шерстю, ця процедура обходиться дорожше, ніж маленькому.

З першого дня відкриття "інституту" він мав так багато собачих відвідувачів, що пізніше прибувши собакам прийшлося записуватися й чекати черги аж кілька днів (не на вулиці, але в панських домах). Недавно ми подавали про готель-госпіталь для собак в Англії. Як бачимо, то в капіталістичних країнах відбувається собача стабілізація. Панська репутація мяхша. Пан Драчковський часто казав карати своїх слуг нагами по грішному тілі. Прийшла воля. Слуги рішля відплатитися панові. Зібравшись разом, вони стягнули з пана штани й висипали йому півкопи гарячих. Пан заскаржив слуг, але не бажачи, щоб справа набираля широкого розголосу, бо це пошкодило-б його репутацію, він попросив голову поліції заклакати тих, що його били й тут зібрати їх "до громади". Поліція поясноє слугам-селянам: — Зрозумійте, падлюки, що тут не лише в тім справа, що ви пана били, але в тім, що ви ушкодили панову репутацію. Переглянувшись оскаржені між собою й на решті старий чоловік, тримаючи в руках шпальку, заговорив переконуючо: — Воно, пане, правда, що панська репутація не така

тверда, як у нашого брата... Але я ручу вам, що вона до містяться у пана загоріється. Мачайте, пане пір'я в оливу й мастіть пару раз на день свою репутацію, то скорше загоріється.

"СНЕП ШАТС".

"ЗРАДНИК".

Вчепилося до мене кільках "патріотів" і давай збирати до громади. Я про Китай, а вони про Москву.

— Стинають голови робітникам, — кажу їм, — це такі варварські методи мордування, якого цивілізований світ не пам'ятає. Проти такого варварського терору повинні повстати всі чесні робітники. — Що нас Китай обходить, — сказав один трясучись. — Якто що? — питаю. — Нічого. Це не наша справа.

— А хіба ви не робітник? Хіба не належите до тої самої поповенної робітничої класи, що й китайські робітники? Хіба ви не відчуваєте їхнього болю? Біль китайських робітників, це мій біль, це біль всієї робітничої класи. — Ви все за Москвою тягнете.

— Зараз я про Москву не думаю. Говорю про Шангаї, а не про Москву. — Ви всі зрадники. — І я зрадник. — Так і ви також зрадник. — Московський наймит, — додав другий. — Все виступає проти українського народу, — додав третій. — Ану, докажіть мені хоч одним словом, коли ми вступили, чи виступаємо проти українського народу, народу працюючого? — Завжди. — Як то завжди? — А "Фікція нації"? — Що-ж там є у тій "Фікції нації"? — Там каже, що нема України.

— Ану покажіть мені. — Та... — Вам такої дурниці хтось напав, а самі ви навіть не читали тої книжки. В згаданій книжці нема ніякого заперечення, що України нема. "Фікція нації", — це теоретична розвідка, опера на словах ріжких вчених. Коли там говориться про нації, то говориться загально про всі нації, а не про одну націю. — Хай воно буде й так, але ви все таки виступаєте проти свого.

— Де-ж докази? — Або, все виступає проти... проти наших адвокатів і проти... — Ми виступаємо проти всіх тих, що з ворогами працюючих. Адвокати і інші українські "діячі", які стоять проти нас, не є ще цілий український народ. Більшість українського народу, — це бідні селяне і робітники і ми з цєю більшістю. А ви, чи свідомо чи не свідомо, таки в дійсности виступаєте проти українського народу. Згайняйте у т. зв. "народні" газети, а там побачите повно лайок та прокльонів на вільну і самостійну робітничо-селянську Україну. "Наші" адвокати та редактори не люблять України "без хлопа і пана".

"Патріоти" повнували голови і оставили мене в спокою. Але я ще довго думав самий. Пригадав собі, як я від вісім років свого життя працював на панській лані, як моя мати носила обід за мною цілим днями та по всіх ланах. В Канаді те саме. Працюю поверх двадцять років в найтяжчих роботах, а як-би так захоував, то не маю зложеного навіть на один тиждень. Пани ніколи не роблять, їздять по світі. Я не хочу їздити, а хочу лише жити за свою тяжку працю і лише за це мене називають "зрадником" свого народу.

Драпка.

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісти"!